

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 14 februari 2011 in zaak nr. 10/19060 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 februari 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De minister heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. De vreemdeling heeft verklaard dat, nadat haar man niet was thuisgekomen met de auto van zijn werkgever, deze een aantal keer bij haar huis is langs geweest om navraag te doen naar haar man. Vervolgens heeft | haar ontvoerd naar zijn huis en haar mishandeld en bedreigd. Nadat de vreemdeling is ontsnapt uit zijn huis heeft zij haar land van herkomst verlaten.

2.1. In zijn enige grief betwist de minister het oordeel van de rechtbank dat hij zich met de in het besluit van 7 mei 2010 gegeven motivering niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist. De rechtbank heeft ten onrechte niet alle door de minister ongeloofwaardig en tegenstrijdig bevonden verklaringen van de vreemdeling bij haar oordeel betrokken. Voorts betoogt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt over de door de vreemdeling gestelde ontsnapping uit het huis van en de hulp die zij daarbij heeft gekregen van diens echtgenote is gebaseerd op speculatie. Evenzeer ten onrechte heeft de rechtbank bij haar oordeel betrokken dat hij tijdens de gehoren vragen heeft gesteld die uitgingen van een verkeerde veronderstelling en dat de gehoren zijn voortgezet hoewel de vreemdeling in een zeer emotionele toestand verkeerde, aldus de minister.

2.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van

de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

De rechtbank heeft overwogen en in hoger beroep is onbestreden dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten

2.3. De minister betoogt terecht dat de rechtbank, bij haar toetsing van het standpunt van de minister dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist, niet alle door de minister ongeloofwaardig en tegenstrijdig bevonden verklaringen van de vreemdeling heeft betrokken. Aldus heeft de rechtbank een onjuiste toepassing gegeven aan het hierboven in 2.1 weergegeven toetsingskader.

Voorts betoogt de minister terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt over de door de vreemdeling gestelde ontsnapping uit het huis van [naam] en de hulp die zij daarbij heeft gekregen van diens echtgenote is gebaseerd op speculatie in plaats van de feitelijke vaststelling van ongerijmdheden in de verklaringen van de vreemdeling. De minister heeft in het besluit van 7 mei 2010 en het daarin ingelaste voornemen gemotiveerd waarom de verklaringen van de vreemdeling over de ontsnapping en de hulp die zij daarbij heeft gekregen niet met elkaar te rijmen zijn. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen.

Voor zover de rechtbank bij haar oordeel heeft betrokken dat de minister tijdens de gehoren vragen heeft gesteld die uitgingen van een verkeerde veronderstelling over het aantal keren dat [naam] de vreemdeling thuis heeft bezocht, betoogt de minister terecht dat het feit dat tijdens het nader gehoor ten onrechte is uitgegaan van vier in plaats van vijf bezoeken niet de conclusie rechtvaardigt dat de minister niet in redelijkheid de door hem geconstateerde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden heeft kunnen tegenwerpen.

Ten slotte betoogt de minister terecht dat uit het verslag van het nader gehoor niet blijkt dat de vreemdeling onvoldoende mogelijkheden heeft gehad om haar asielrelaas naar voren te brengen, dan wel niet in staat was haar asielrelaas naar voren te brengen en dat evenmin is gebleken van

medische of andere problemen waardoor de vreemdeling niet kon worden gehoord. Uit de verklaringen van de vreemdeling dat zij last heeft van nachtmerries en schrikreacties kan niet worden afgeleid dat zij hier tijdens het horen last van had. De rechtbank heeft hierin derhalve ten onrechte aanleiding gezien de besluitvorming onzorgvuldig te achten.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 7 mei 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat haar asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. In dit verband heeft zij, onder verwijzing naar haar zienswijze, aangevoerd dat, voor zover de minister zich op het standpunt heeft gesteld dat zij onvoldoende concreet heeft verklaard, dit te wijten is aan het feit dat de minister tijdens het nader gehoor niet heeft doorgevraagd. Voorts heeft zij aangevoerd dat het niet bevreemdend hoeft te zijn dat de echtgenote van haar heeft helpen ontsnappen, ondanks de voor haar daarmee verbonden risico's, en dat van haar niet kan worden verlangd dat zij precies weet wat de motivatie van de echtgenote van was om haar te helpen. Anders dan de minister heeft overwogen, heeft zij tijdens het nader gehoord verklaard dat op het moment van de ontsnapping de jongste kinderen buiten speelden en heeft zij hier in de correcties en aanvullingen op gewezen, aldus de vreemdeling. Ook heeft de vreemdeling niet verklaard dat de gehele vier dagen in het huis is geweest.

4.1. Aan zijn standpunt dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist, heeft de minister ten grondslag gelegd dat het asielrelaas vaagheden, ongerijmdheden en tegenstrijdige verklaringen bevat. Zo heeft de vreemdeling niet kunnen aangeven hoeveel dagen er tussen de bezoeken van zaten, laat de eenvoudige wijze van ontsnapping zich niet rijmen met de door de vreemdeling gestelde belangen van en diens voorzorgmaatregelen om haar ontsnapping te verhinderen en diens plan om haar te doden, en zijn de verklaringen over de motivatie van de echtgenote van om de vreemdeling te helpen ontsnappen niet aannemelijk. Voorts heeft de vreemdeling in haar aanvullingen en correcties op het nader gehoor geen verklaring gegeven waarom haar eerdere verklaring over de kinderen van die haar tijdens haar ontsnapping hebben gezien niet juist was, laat het zich niet rijmen dat de echtgenote van de kinderen heeft verteld dat zij de vreemdeling zou helpen ontsnappen en is haar verklaring over de wijze waarop de echtgenote van dit heeft gedaan weinig concreet. Ten slotte valt volgens de minister niet in te zien hoe de vreemdeling kan weten dat de gehele vier dagen in het huis is geweest terwijl zij die periode opgesloten zat in een kamer en heeft de vreemdeling niet geconcretiseerd waarom ze via de voordeur van het huis is ontsnapt en niet via de achterdeur, zoals het plan was van de echtgenote van

4.2. Gelet op het in 2.2 uiteengezette toetsingskader, bestaat in hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de minister niet in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen dat haar asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. Hierbij is van belang dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 2 maart 2005 in zaak nr. 200407921/1, www.raadvanstate.nl) het aan de vreemdeling is om haar vluchtmotieven duidelijk naar voren te brengen en niet aan de minister om deze met vragen – nader – aan het licht te brengen.

Het betoog faalt.

5. De minister heeft bij brief van 28 augustus 2012 erkend dat hij in het besluit van 7 mei 2010 onvoldoende heeft gemotiveerd dat de vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling. Reeds gelet hierop is het beroep van de vreemdeling gegrond en dient het besluit van 7 mei 2010 te worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb. Hetgeen de vreemdeling verder heeft aangevoerd heeft geen bespreking.

6. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 14 februari 2011 in zaak nr. 10/19060;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 7 mei 2010, kenmerk 0910.08.1464;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.J.A. Idema, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

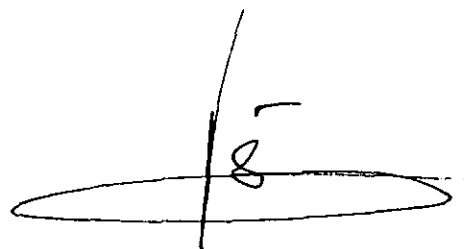
w.g. Idema
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 september 2012

512.

Verzonden: 21 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser